

- At vera nunna er fyrst og fremst eitt kall. Trupulleikin hjá mér var, at eg ikki vildi vera nunna, tí eg helt tað vera negativt, men eg noyddist at royna tað kortini.

- Tá eg var um 18 - 20 ára gomul, helt eg ikki, at endamálið við lívinum var at giftast og fáa børn. Eg hevði stóra familju og hevði altíð ansað smáu systkjum mínum. Tað var eins og nóg mikið fyri meg.

- Sjálvt um eg var forelskað, so var Gud størri fyri meg. Tað gav mær ein frið, sum eg hevði ynskt mær.

Kennir seg einsamall

- Saknar tú ongantíð at hava mann og børn. Kennur tú teg ongantíð einsamall

- Nú havi eg livað sum nunna í nóg ár. Eri farin frá familjuni og búgvi í útlandinum.

- Jú, eg kenni meg eisini einsamall við hvørt, men eg havi systurnar í kleystrinum at fara til. Vit eru sum ein familja, ið hevur góðar og tungar lørur.

- Í slíkum lötum er okkara felagslív í djúpari bøn ein góð hjálp. Tað er sum í einum hjúnarlagi, har tú skal vera trúföst og gera sít til at fáa tað at virka, sigur Maria.

Hon hevur arbeitt í barnagarðinum hjá nunnunum til fyrri stuttum, men hevur farloyvi í ár, av tí at hon hevur ryggrupulleikar.

Um spurningin at taka avgerð um ikki at fáa síni egnu børn, sigur Maria:

- Eg havi børnini í Barnagarðinum, sum eg gevi mín kærleika, og tað er eins geandi og at hava síni egnu børn, sigur systir Maria.

Hon dárar sera væl børn og heldur, at hon lærir so nóg um Gud gjøgnum børnini, tí tey eru so opin, og líta á tey tilkomnu.

Børnini gáva frá Gudi

- Tað er eisini ein gáva frá Gudi at arbeiða við børnum, sum tú fært ábyrgd fyri, sigur systir Maria.

Sambandið við vinfólkin frá ungdomsárunum hevur systir Maria varðveitt, og tann vinskapurin sum eru millum teirra, bæði vinkonur og vinmenn, er meira djúpur, enn á ungum døgum.

- Jú, men vinskapur kann ivaleyst ikki setast í staðin náttúrligt samband millum kvinnu og mann?

- Eg kann av royndum siga, at vinskapur, sum ikki er bundin av kynsligari samveru, kann vera djúpur. Her skulu vit eisini hava umsorgan og virðing fyri hvør øðrum. Tað er bert øðrvísi, tá tú byggir lívið á Jesus, tí tá setur tú Hann fremst í lívinum.

- Tað er sum at vera forelskað, bert á ein anna hátt. Hóast tú altíð hugsar og kennir teg sum kvinnu, so er tað á henda hátt, eg havi valt at geva meg til lívið, sigur systir Maria.

Tað er hetta lívið, sum Maria saman við hinum nunnunum í kleystrinum

byggir sít lív á.

Tær koma úr fyra ymsum londum, men kortini hava tær so nóg felags. Tær biða saman og hjálpa hvør øðrum. Systir Maria sigur, at Gud livir í gjøgnum tær, og at lívið í kleystrinum er bygt á bøn og trúgv.

Kundi ikki livað annað lív enn hetta

- Eg havi havt upplivingar við Gudi, sum visir seg at vera trúfastur og nærverandi. Tað er hetta ið eg vil lýsa, sum at vera forelskað í Gudi, og sum eins og hjúnarbond gerast innligari og djúpari, sum tíðin gongur. Eg kundi ikki livað annað lív í dag, sigur systir Maria.

Systir Maria visti lítið um Føroyar, tá hon varð spurð, um hon vildi fara henda vegin. Eftir tí, sum systurnar í Írlandi kundu siga henni um Føroyum, í-myndaði hon sær, at Føroyar vóru eitt tungt, kalt og avbyrgt land.

- Eg vildi kortini royna, tí tað var mín skylda at fara higar, sum nunnufelagskapurin sendi meg.

- Tað var eisini myrkt og kalt tá eg kom, men tá vit koyrdu eftir Oyggjarvegnum til Havnar, kendi eg meg heima beinanvegin.

- Mær dárar náttúruna, føroysku mentanina og málið, og so tað, at føroyingar hava varðveitt so nóg av tí gamla. Eitt nú umsorganina fyri hvør øðrum, og so tað, øll hava so góðar stundir, eru so blíð og fyrirkomandi, sigur hon.

Tá nunnur koma til Føroya ella aðrastaðni úti í heimi, so er tað fyrri at verða verandi. Trívast nunnurnar ikki, eitt nú tí tær ikki tola veðurlagið ella hava torført við at læra seg málið, so kunnu tær verða fluttar.

- Vit mugu kortini hugsa soleiðis, at her skulu vit verða verandi, sigur Maria.

Síðani hon kom til Føroya fyrri sjei árum síðan, hevur hon arbeitt við sínum serliga projekti, sum hon kallar „Bøn og List“.

Hon bleiv leiðari fyri bønardøgnum fyri fyra árum síðan. Hesir bønardagar eru tvær ferðir árliga. Nú hon ikki er í barnagarðinum, hevur hon hug at gera meir við tiltakið „Bøn og List“.

„Bøn og List“

Systir Maria hevur altíð havt stóran áhuga fyri myndlist. Á ungum døgum sínum var hon bjóðað at fara á listaskúla, men hon svaraði tá, at henni dámði so væl myndlist, at hon ikki vildi hava pening afturfyri.

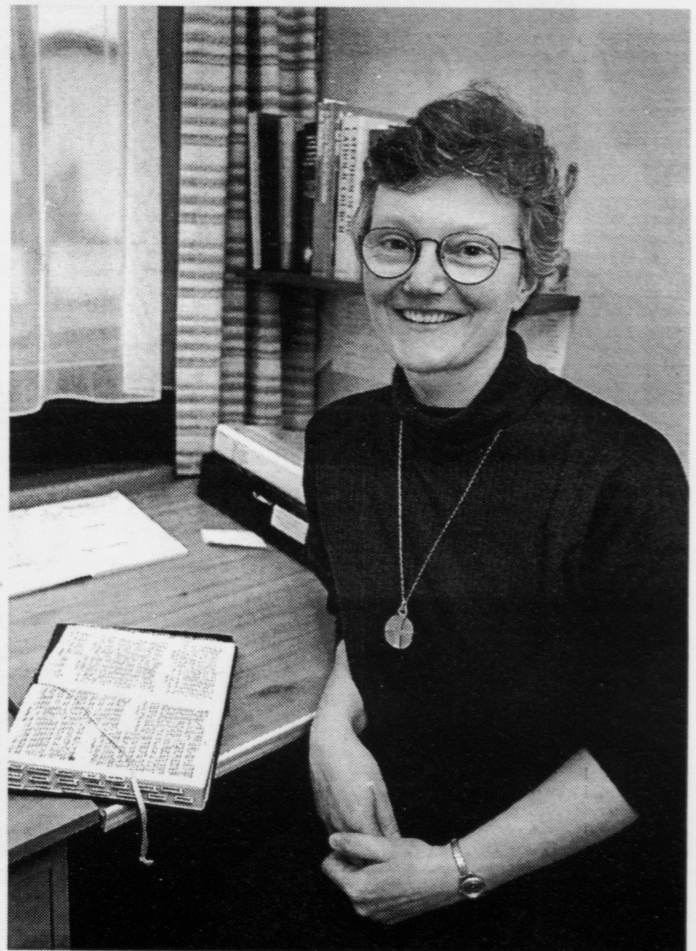
- Tá eg fór í kleystur, hugsaði eg nóg í myndum, og tí fór eg undir at tekna, fyrri at fáa frið, sigur Maria.

- Tað var eins og kundi eg tekna allar kenslurnar úr mær. Eitt bál ella ein stormur var inni í mær, sum eg festi á tekningina. Síðan legði eg hana til viks.

- Tá eg seinni hugdi at tekningini, sá eg eina sól aftan fyri skíggini. Hóast eg ikki visti av tí, hevði eg

Seinastu árin er nunnufelagsskapurin Franciskanarsysturnar ógvulga nóg broyttur. Nunnurnar liva ikki longur so avbyrgdar. Tær búgva í hugnaligum umstøðum, sum kunnu sammetast við vanlig heim. Harnæst ganga tær í vanligum klæðum, tó at tær oftast eru í gráum klæðum

- Eg kann av royndum siga, at vinskapur, sum ikki er bundin av kynsligari samveru, kann vera djúpur. Her skulu vit eisini hava umsorgan og virðing fyri hvør øðrum. Tað er bert øðrvísi, tá tú byggir lívið á Jesus, tí tá setur tú Hann fremst í lívinum

teknað sólina. Fyri meg var tað eitt tekin um, at tað var ljós fyri framan, sigur systir Maria.

Hetta hjálpt henni so væl, at hon vildi geva tað víðari, til onnur. Maria sigur, at tað eru vanlig fólk sum koma til „Bøn og List“, eisini fólk, sum annars ikki ganga í kirkju.

Fyri systir Mariu eru tek-

ingarnar eitt bræv frá Gudi, og hon undirvísir í „Bøn og List“ fyri at fólk kunnu læra Gud betur at kenna, og her við finna eina meining í lívinum.

- Eingin sleppur undan lívinum. Um vit bara fáa tryggleika og eitt gott lív, so er tað einki haldgott grundarlag, um tú ikki hev-

ur Gud við tær.

- Tað merkir, at vit royna at renna frá pinuni í okkara lívi, men um vit standa still, hitta vit Gud, sigur systir Maria.